ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ GILES PADDERTON

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

— Αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ, μοῦ συνέβησαν ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, τὸν καιρὸ ποὺ μονο ἐπιμελητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Κέμπριτζ.

Ἔμενα τότε στὸν παλιὸ πύργο τῶν Νόθερτον, ποὺ βρίσκεται καθὼς θἄχετε ἴσως ἀκούσει, στὰ περίχωρα τῆς Μπρίττον μιᾶς μικρᾶς πόλεως τῆς Πέρεσερ.

Μὲ εἶχε προσκαλέσει ὁ λόρδος Ἀρθοῦρος Νόθερτον, ποὔναι πολὺ φίλος μου, νὰ πάω στὸν πύργο του καὶ νὰ μείνω μαζύ καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες, γιὰ νὰ λάβω μέρος καὶ στὰ κυνήγια τῆς ἀλεποῦς ποὺ διοργάνωνε κάθε χρόνο. Ἐγὼ οἰκογένεια δὲν εἶχα τότε, ἀνύπανδρος ἤμουν ἀκόμα, ἐμπόδιο δὲν μοῦτυχε κανένα, καὶ πῆγα. Ὁ φῖλος μου μοῦ παρεχώρησε ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ψηλότερα πατώματα τοῦ πύργου, ποὺ συγκοινωνοῦσε, δι' ἑνὸς μικροῦ διαδρόμου, μὲ τὴν κεντρικὴ σκάλα.

Ἡ τακτικὴ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς ποὺ περνοῦσα ἐκεῖ, μ' ἔκανε νὰ κοιμῆμαι θαυμάσια. Δὲν ξέρω ὅμως γιατί, τὴν τελευταία νύχτα τῆς διαμονῆς μου στὸν πύργο τῶν Νόθερτον, δὲν μὲπαιρνε ὁ ὕπνος. Πλησίαζαν μεσάνυχτα καὶ δὲν εἶχα κλείσει ἀκόμη μάτι.

Ἔτσι βασανιζόμουν ὡς τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στριφογυρίζοντας στὸ κρεββάτι μου, ὅταν τέλος κατὰ τὶς δυὸ μισόκλεισαν τὰ μάτια μου. Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς μὲ πῆρε τότε λίγο ὁ ὕπνος, πὼς θὰ κοιμήθηκα μερικὰ λεπτά, ἴσως καὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Μπορεῖ ὅμως νὰ μὴν κοιμήθηκα καὶ καθόλου. Ἤμουνα στὴν κατάσταση ἐκείνη ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς κατόπιν ἂν κοιμώτανε ἢ ὄχι...

Δὲν ξέρω λοιπὸν ἂν ἤμουνα ξύπνιος αὐτὴ τὴ στιγμή, ἢ ἂν μ' ἐξύπνησε τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ κρότος ποὺ ἄκουσα. Ξέρω ὅμως πὼς ἄκουσα ἄξαφνα ἕναν κρότο παράξενο ἔξω στὸ διάδρομο. Στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἐρχόταν ἀπὸ μακρυά, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου, ἀπὸ κεῖ ποὔταν ἡ σκάλα. Ὅσο πήγαινε ὅμως, πλησίαζε πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, πρὸς τὴν πόρτα μου.

Στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουγα βήματα, βήματα βαρειὰ καὶ πνιχτά, βήματα ἑνὸς ποὺ προχωροῦσε ἀργὰ καὶ διστακτικά... Τὰ βήματα αὐτὰ πλησιάζαν ὁλοένα πρὸς τὴν πόρτα μου. Ὅταν πλησιάσανε ἀρκετά, κατάλαβα ἀπὸ τὸ κυύφιο χτύπημα τοῦ ποδιοῦ στὸ πάτωμα, ὅτι θἄτανε ξυπόλυτος αὐτὸς ποὺ περπατοῦσε.

Ἀλλὰ δὲν ἄκουγα μόνο βήματα... Ἄκουγα κι' ἕναν ἄλλο ἦχο, ἕναν ἦχο μεταλλικό, σὰν τὸ σύρσιμο ἀλυσσίδας, ἀλυσσίδας βαρειᾶς καὶ χοντρῆς στὸ πάτωμα.

Ὅλ' αὐτὰ μ' ἔκαμαν νὰ αἰσθανθῶ ἕνα ξαφνικὸ ρῖγος στὴν πλάτη... Μιὰ ἀσυγκράτητη ἐπιθυμία νὰ φύγω, νὰ τρέξω, νὰ κρυφτῶ μὲ κυρίευσε...

Ἡ πόρτα μου ἦταν κλειδωμένη καλὰ ἀπὸ μέσα. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φοβοῦμαι τόσο... Καὶ ὅμως, σὰν νὰ ἤξερα τί φοβερὸς κίνδυνος μὲ ἀτειλοῦσε, ἑτοιμάστηκα νὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

Πετάχτηκα ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ κύτταξα νὰ δῶ ποῦ θὰ μποροῦσα νὰ κρυφτῶ. Δὲ μ' ἐνδιέφερε τὴν ὥρα ἐκείνη οὔτε ποιὸς ἦταν, οὔτε τί ἤθελε. Εἶχε κυριαρχήσει μέσα μου ὁ φόβος. Ἔτρεμα σύγκορμος. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ βήματα ἀπ' ἔξω πάψανε, ὅπως καὶ ὁ κρότος τῆς ἀλυσσίδας. Αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ ἡσύχασε καθόλου καὶ ψάχνοντας βρῆκα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς κάμαράς μου μιὰ ντουλάπα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία μποροῦσα νὰ χωθῶ καὶ νὰ κρυφτῶ...

Τρελλὸς ἀπ' τὸν φόβο μου, οὔτε σκέφτηκα κι ὁλόλου τὸ κυνηγετικό μου ὅπλο, χώθηκα ἐκεῖ ὅσο βαθειὰ μποροῦσα, καὶ τρέμοντας περίμενα νὰ δῶ τί θὰ συμβῆ.

Ἄξαφνα ἄκουσα ἕνα χτύπημα γερὸ στὴν πόρτα μου. Συγχρόνως ἕνα πνιγμένο μουγκρητὸ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω. Δὲν πέρασαν δυὸ δευτερόλεπτα, κι' ἕνα δεύτερο χτύπημα, ἀκόμα δυνατότερο, ἔκανε τὴν πόρτα νὰ τρίζῃ...

Πέρασε λίγη ὥρα ἀκόμα. Ἄξαφνα κάτι βαρὺ ἔπεσε μὲ δόναμι πάνω στὴν πόρτα καὶ ἔσπασε τὴν κλειδωνιά. Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἄκουσα νὰ μπαίνῃ κάποιος...

Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κρυφώνας μου δὲ φαινόταν παρὰ μόνο τὸ κρεββάτι κι' ἔτσι δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω ποιὸς εἶχε μπεῖ μέσα. Ὅποιος κι' ἂν ἦταν ὅμως, στάθηκε λίγην ὥρα ἀκίνητος. Ἄκουγα τὴ βαρειὰ ἀναπνοή του, βαθειὰ καὶ κανονική...

Συνηθίζω πάντα νὰ κοιμᾶμαι μὲ τὸ παράθυρο ἀνοιχτό. Καὶ τὴ νύχτα αὐτὴ εἶχα ἀνοίξει ὅπως πάντα τὸ παράθυρο τῆς κάμαρίς μου. Ἔξω ἦταν ζαστεριὰ καὶ τὸ ὡχρὸ φῶς τῆς σελήνης φώτιζε ἀμυδρὰ τὸ δωμάτιο. Περίμενα νὰ προχωρήσῃ λίγο πρὸς τὸ μέρος μου αὐτὸς ποὔχε μπῆ μέσα, γιὰ νὰ δῶ ποιὸς εἶναι...

Ἡ περιέργειά μου δὲν ἄργησε νὰ ἱκανοποιηθῆ.

Σὲ λίγο, ἄκουσα πάλι βήματα καὶ τὸ ἴδιο σούρσιμο τῆς ἀλυσσίδας. Κ' ἔξαφνα εἶδα, ναὶ εἶδα κάτι ποὺ μ' ἔκανε νὰ παγώσω ὁλόκληρος. Θεέ μου! Μιὰ τεραστία μαλλιαρὴ ἀρκούδα, μιὰ τρομερή, στὴν μέση τῆς κάμαρας, στηριζομένη στὰ πισινά της πόδια στὰ ὁποῖα ἦσαν δεμένες μὲ χαλκάδες χοντρές, σιδερένιες ἀλυσσίδες, τὶς ὁποῖες φαίνεται εἶχε σπάσει τὸ φοβερὸ ζῶο!...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκα φύγαιμα. Τί ἀρκούδα ἦταν αὐτὴ μέσα στὸν πύργο; Ἦταν τάχα ἀρκοῦδα; Εἶχε ἕνα τρίχωμα πυκνὸ καὶ ματερνο, καὶ μιὰ μούρη ἀπαράλλαχτη σὰν τοῦ λύκου..

Στάθηκε καὶ μυριζότανε τὸν ἀέρα. Ἔπειτα ἔκανε μιὰ βόλτα στὴν κάμαρα. Φοβήθηκα μὴ μὲ δεῖ, ἀλλὰ δὲν κατάλαβε πὼς ἦταν ἄνθρωπος κρυμμένος ἐκεῖ μέσα...

Σὲ λίγο, τὴν εἶδα νὰ πηγαίνῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρεββατιοῦ, νὰ πέφτῃ στὸ κρεββάτι καὶ νὰ σκεπάζεται μὲ τὰ ροῦχα μου. Μετὰ μερικὰ δευτερόλεπτα τὴν ἄκουσα νὰ ροχαλίζῃ!...

Αὐτὸ μὲ ἡσύχασε κάπως, γιατί κατάλαβα ὅτι τὸ τέρας κοιμώτανε βαθειά.

Περίμενα λοιπὸν λίγο ἀκόμα καὶ τέλος τἀποφάσισα νὰ φύγω.

Σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ προφύλαξη μεγάλη, καταβάλλοντας προσπάθειες μεγάλες μὴν τρίξῃ τὸ πάτωμα, βγῆκα ἀπὸ τὴν κουφῶνα μου καὶ τράβηξα κατὰ τὴν πόρτα.

Σὲ λίγο εἶχα βγεῖ ἔξω στὸ διάδρομο. Εὐτυχῶς, τὴν ὥρα ποὔβγαινα ἀπὸ τὴν πόρτα, θυμήθηκα νὰ πάρω μαζί μου, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, τὸ ντουφέκι μου ποὺ ἦταν κατὰ καλή μου τύχη, γεμάτο.

Εὐτυχῶς, λέω, τὸ πῆρα. Γιατί μόλις βγῆκα ἔξω, φόσηξε ἔξαφνα δυνατὸς ἀέρας ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μου κι' ἔκλεισε μὲ κρότο τὴν πόρτα. Μ' αὐτὰ ξύπνησε τὸ θηρίο. Ἀνήσυχο σπκώθηκε καὶ κύτταξε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα. Δὲν μὲ εἶδε ὅμως γιατί στὸ διάδρομο ἦταν σκοτάδι. Ἐγὼ ὅμως εἶδα τὸ ρύγχος του ἀπειλητικὸ μέσα στὸ σκοτάδι, τὸ διέκρινα στὸ ἀμυδρὸ ἀργυρόχρωμο φῶς τῆς σελήνης νὰ σοφραίνεται ἀνήσυχα τὸν ἀέρα... Στάθηκε ἔτσι λίγο κι ἔπειτα βγῆκε ἔξω κι' ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος μου, σέρνοντας στὰ πόδια του τὶς ἀλυσσίδες...

Μὲ εἶχε μυριστεῖ φαίνεται...

Δύο πράγματα μοῦ μένανε νὰ κάνω: Ἢ νὰ τρέξω κάτω ὅσο γρηγορώτερα μποροῦσα καὶ νὰ ξυπνήσω τοὺς ἄλλους, ἢ νὰ πυροβολήσω.

Τὸ πρῶτο δὲ μοῦ φάνηκε καὶ τόσο ἀποτελεσματικό. Ποῦ ἤξερα ἐγὼ ἂν δὲ μὲ πρόφταινε τὸ θηρίο αὐτό; Ἔπειτα ἴσως νὰ μὴν εἶχε καταλάβει ἀκόμα πὼς ἤμουνα ἐκεῖ. Ἐπροτίμησα λοιπὸν νὰ κάνω τὸ δεύτερο. Ἐστήριξα τὸ ὅπλο στὸν ὦμο μου καὶ χωρὶς νὰ χάσω στιγμή, ἐπυροβόλησα. Εὐτυχῶς γιὰ μένα, τὸ βόλι μου τὸ πέτυχε. Ἄκουσα ἕνα δοῦπο βαρὺ κι' ἕνα ἄγριο μουγκρητό. Δὲν πῆγα νὰ ἐξετάσω ἂν τώχα σκοτώσει ἢ πληγώσει μόνον. Προτίμησα νὰ τρέξω ἀμέσως καὶ νὰ εἰδοποιήσω τοὺς ἄλλους.

Ὅταν κατέβηκα κάτω, τοὺς πῦρα ὅλους νὰ ρωτιοῦνται ἀναμεταξύ τους ποὺ ἔπεσε ἡ τουφεκιά. Ὅταν ἄκουσε τὴ διήγησι μου ὁ λόρδος Ἀρθοῦρος Νόθερτον, πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι, δὲν παραξενεύτηκε καθόλου. Μ' ἐπῆρε καὶ πήγαμε μαζὺ ἀπένω. Ἤβραμε τὸ τέρας ξαπλωμένο στὸ πάτωμα, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ τώχε ρίξει ἡ τουφεκιά μου. Καὶ τότε ὁ φίλος μου μοῦπε κάτι πράγματα ποὺ ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσε ἄνθρωπος νὰ τὰ φαντασθῆ...

— Καϋμένε Οὐΐλλιαμ, μοῦ εἶπε μὲ καταφανῆ στενοχώρια, φαντάζομαι τὴν τρομάρα ποὺ θὰ πῆρες. Ἂς εἶνε ὅμως, δὲ φταίει κανείς. Κι' ἀφοῦ δὲν ἔπαθες τίποτα καὶ δὲ σὲ πείραξε καθόλου τὸ τέρας, πάει καλά. Ἄκουσε τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ μυστήριο αὐτό...

Ἐδῶ καὶ πολλὰ πολλὰ χρόνια - θἆναι τώρα ὡς δυόμισι αἰῶνες—στὸ σπίτι αὐτὸ γεννήθηκε ἕνα τέρας. Τὸ τέρας αὐτὸ τὸ γέννησε ἡ γυναῖκα τοῦ τότε ἰδιοκτήτου τοῦ πύργου αὐτοῦ, ἡ γυναίκα τοῦ προπάππου μου τοῦ λόρδου Μόρρις Νόθερτον, ποὺ τρισέγγονός του ἦταν ὁ πατέρας μου.

Τὸ παράξενο ἦταν ὅτι τὸ τέρας αὐτὸ ἤτανε θαυμάσια στὴν ὑγεία του. Κι' ὁ πρόπαππός μου λόρδος Μόρρις θέλησε νὰ ἀφίσῃ νὰ ζήσῃ. Ἑτοίμασε λοιπὸν στὸ ὑπόγειο τοῦ πύργου ἕνα διαμέρισμα, κι' ἐκεῖ ἔβαλε τὸ τέρας. Ἔβαλε κι' ἀνθρώπους νὰ τὸ περιποιοῦνται καὶ νὰ τὸ προσέχουν. Ὅταν ἐμεγάλωσε ὅμως, τὸ τέρας αὐτὸ κατάντησε ἐπίφοβο. Ἀγρίευε συχνά, καὶ δυὸ-τρεῖς φορὲς ἐρρίχτηκε κατὰ τῶν φυλάκων του. Ἤθελε νὰ τοὺς κομματιάσῃ, μιὰ μέρα μάλιστα ἀπεπειράθη νὰ δραπετεύσῃ. Ἀναγκάσθηκαν τότε νὰ τὸ περιορίσουν γιατ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο «ΠΕΡΣΕΥΣ» ΤΟΥ ΜΠΕΝΒΕΝΟΥΤΟ ΤΖΕΛΛΙΝΙ

Τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ποὺ συνώμοσαν ἐναντίον τοῦ καλλιτέχνου. Πάλη μέχρι θανάτου. Τὰ τεντζερέδια ποὺ μεταμορφώνονται σ' ἕνα θαυμάσιο ἄγαλμα...

Μὲ ὅσα κι' ἂν θέλῃ νὰ ὑποστηρίξῃ ὁ θετικιομός, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι πολλὲς φορὲς ἐκείνη ἡ ἄγνωστη κυβερνήτρα δύναμη ποὺ λέμε Τύχη ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐξέλιξη τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ στὴ δημιουργία τῶν μεγάλων ἔργων. Πολλὲς ἀξιόλογες ἐφευρέσεις χρωστοῦνται στὴν Τύχη, σὲ μιὰν ἁπλῆ σύμπτωση!

Ὁ μεγάλος Φλωρεντινὸς χρυσοχόος, ζωγράφος, γλύπτης, χαλκογράφος καὶ συγγραφεὺς ἀκόμη, ὁ Μπενβενοῦτο Τζελλίνι κατὰ τὸ χύσιμο τοῦ Περσέως, τοῦ χαλκίνου ἀγάλματος ποὺ ἔκαμε τρισένδοξο τὸ ὄνομά του, πολεμήθηκε φοβερὰ ἀπὸ τὴν τύχη, ἡ ὁποία ἐξήγειρε ἐναντίον του ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ὥστε παρὰ λίγο νὰ χάσῃ τὴν ἴδια του τὴ ζωή.

Ὅταν ὁ μέγας δουξ Κόσμος εἶδε τὸ κερένιο πρόπλασμα τοῦ Περσέως ἄφηκε νὰ ξεχειλίσῃ ὁ ἐνθουσιασμός του, ἀλλὰ καὶ ἡ πίκρα του μαζὶ γιατὶ κατὰ τὴ γνώμη του ἦταν ἀδύνατο τὸ ὑπέροχο ἔργο νὰ χυθῇ σὲ χαλκό. Ὁ Τζελλίνι ὑπεσχέθη νὰ τὸ κάμῃ. Ἔπλασε λοιπὸν πρῶτα-πρῶτα ἕνα πρόπλασμα στὸν πηλὸ καὶ ἀφοῦ τὸ ἔψησε τὸ σκέπασε μ' ἕνα στρῶμα κεριοῦ ποὺ τὸ δούλεψε καὶ τὸ φόρμαρε μὲ τέχνη καὶ προσοχή. Ἐπάνω σ' αὐτὸ ἄπλωσε δεύτερο στρῶμα πηλὸ καὶ ὅλο μαζὶ τὸβαλε νὰ ξαναψηθῇ ὥστε νὰ λυώσῃ τὸ κερὶ ἀφήνοντας θέση στὸ μεταλλικὸ ρευστὸ ποὺ θὰ χύνονταν ἀνάμεσα στὰ δυὸ πήλινα προπλάσματα. Τὸ καλοῦπι σὐτὸ ἐτοποθετήθη μέσα σ' ἕνα λάκκο κάτω ἀπὸ τὸ καμίνι ἀπ' ὅπου μὲ σωλῆνες τὸ μεταλλικὸ ρευστὸ θὰ ἔτρεχε μέσα στὴ μήτρα. Ὅλα ἑτοιμάστηκαν καὶ ἔβαλαν φωτιά.

Τὰ ξύλα ὅμως εἶχαν ρετσίνι καὶ σήκωσαν μιὰ τέτοια φλόγα ποὺ ἐκάη ἡ στέγη τοῦ ἐργαστηρίου! Συγχρόνως ἐξερράγη καταιγὶς καὶ βροχὴ ραγδαία ἄρχισε νὰ πέφτῃ, τόσο δυνατὴ ποὺ ἐμπόδιζε τὴ θέρμανση τοῦ καμινιοῦ καὶ τὸ λυώσιμο τοῦ μετάλλου. Ὧρες ὁλόκληρες ἀγωνίζονταν ὁ Τζελλίνι ρίχνοντας ξῦλα καὶ προσπαθῶντας κάτου ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἄνεμο νὰ δυναμώσῃ τὴ φωτιά. Ἐπάλεψε, ἐπάλεψε, ὡς ποὺ πειὰ ἔπεσε ἐξαντλημένος σὲ σημεῖο νὰ πεθάνῃ. Τὸν ἀποτράβηξαν στὴν καμαρά του καὶ ἐξακολουθοῦσαν τὴ δουλειὰ οἱ ἐργάτες. Ξαφνικὰ ὅμως ἄκουσε σὲ μιὰ στιγμὴ κάποιον ἀπέξω ποὺ φώναξε:

— Ἄχ! πάει τὸ ἔργο τοῦ δυστυχισμένου τοῦ Μπενβενοῦτο!

Σὰν ἄκουσε τὴν κραυγὴ αὐτὴ ὁ Τζελλίνι, παρὰ τὴν ἐλεεινὴ κατάσταση ποὺ βρισκότανε—μόλις κατόρθωνε ν' ἀνασαίνῃ—ἔννοιωσε νὰ γιγαντώνεται ἐνός του μιὰ τέτοια ἀντίδραση ὥστε τὰ νεῦρα του ἀτσαλώθηκαν ἀπὸ μιὰ τόσο ἀλλόκοτη δύναμη ποὺ ἐτινάχτη ἀπάνω κ' ἔτρεξε τρελλὸς πρὸς τὸ ἐργαστῆρι. Ἐκεῖ εἶδε τὸ μέταλλο νὰ παγώνῃ καὶ νὰ σταματᾷ. Δανείζεται ἀμέσως ἀπὸ κάποιο γείτονά του ξῦλα καὶ ξαναζωντανεύει τὴ φωτιά. Μὰ ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἀγέρας ἐξακολουθοῦν νὰ μανιάζουν ὁλόγυρα κι' ἀπὸ πάνω του πειὸ λυσσασμένα. Χωμένος κάτω ἀπὸ κάποιο τραπέζι ὁ καλλιτέχνης βάζει-βάζει διαρκῶς ξύλα στὴ φωτιὰ καὶ κοιμᾶται χαλκὸ στὸ καζάνι. Ξαφνικὰ ἕνας ξερὸς τρανταχτερὸς βρόντος ἀκούγεται καὶ μιὰ λάμψη θαμπωτικὴ σὰν ἀστραπὴ ἀποτυφλώνει τοὺς ἐργάτες. Τὸ καμίνι ράγισε καὶ τὸ ρευστὸ μέταλλο τρέχει ἀπ' ὁλόγυρα. Κατόπιν τῆς νέας αὐτῆς συμφορᾶς ἔξαλλος καὶ ἀλλόφρων ὁ Τζελλίνι θυμᾶται τὰ διακόσια χάλκινα σκεύη τῆς κουζίνας του. Τρέχει τ' ἁρπάζει καὶ τὰ ρίχνει ὅλα στὸ καμίνι. Ἡ τελευταία του αὐτὴ προσπάθεια ἔσωσε τὰ πράγματα.

Τὸ μῖγμα τρέχει τώρα πειὰ ἄφθονο καὶ γεμίζει τὸ καλοῦπι. Μετὰ λίγο ὁλόσκητο, ὁλοζώντανο ἔβγαινε μέσα ἀπὸ τὴ φωτιὰ τὸ θαυμάσιο ἄγαλμα τοῦ Περσέως, ποὺ τόσο ἐδόξασε τὸνομα τοῦ Τζελλίνι καὶ τόσους κόπους καὶ λαχτάρες τοῦ ἐκόστισε... Δ.

ἡ δύναμίς του ἦταν τρομακτική. Τὸ ἔδεσαν μ' ἀλυσσίδες εἰς ὁποῖες γάτζωσαν στοὺς τοίχους τοῦ ὑπογείου μὲ γεροὺς σιδερένιους χαλκάδες. Μόνο ἔτσι μπορέσανε νὰ τὸ κάνουνε νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἀργότερα ὅταν ὁ λόρδος Μόρρις Νόθερτον πέθανε, ἄφισε στὴ διαθήκη του αὐστηρὴ ἐντολὴ στοὺς κληρονόμους του νὰ μὴ πειράζουνε καθόλου τὸ τέρας, ἀλλὰ νὰ τὸ περιποιοῦνται σὰν ἄνθρωπο, ὅπως ἔκανε αὐτός.

Αὐτὸ κάνανε μὲ τὴ σειρά τους κι' αὐτοί, τὸ ἴδιο ἔκαμε ἀργότερα κι' ὁ πατέρας μου, κι' ἔτσι ἤμουνα κι' ἐγὼ τώρα ὑποχρεωμένος νὰ ἔχω τὸ τέρας αὐτὸ στὸ σπίτι μου καὶ νὰ τὸ ταΐζω, νὰ τὸ περιποιοῦμαι, καὶ νὰ τὸ προσέχω. Δὲν πέθαινε, φίλε μου! Εἶχε τώρα ἡλικία διακοσίων πενήντα ἐτῶν! Δὲν ἐγνοοῦσε νὰ πεθάνῃ! Καταλαβαίνεις; Ἂν τῶξερε αὐτὸ ὁ προπάππος μου, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ τἄφινε νὰ ζήσῃ. Ἦταν θαυμάσια στὴν ὑγεία του, κι' οὔτε φαινότανε πὼς εἶχε καθόλου γεράσει. Καὶ ποιὸς ξέρει πὼς κατάφερε ἀπόψε κι' ἔσπασε τὶς ἀλυσσίδες του κι' ἀνέβηκε κατὰ κακή του τύχη ἀπάνω στὴ κάμαρά του. Ἦταν φαίνεται γραφτό του νὰ θανατωθῇ ἀπὸ σένα. Ἂς εἶνε ὅμως... Καλύτερα πούγινε ἔτσι. Μ' ἐγλύτωσες ἀπὸ ἕνα μεγάλο κίνδυνο καὶ μένα καὶ τὰ παιδιά μου καὶ τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν μου ἴσως...

Giles Padderton

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οἱ τρεῖς γιατροί

Ὅταν ἐγνώσθη ὅτι ὁ διάσημος γιατρὸς Ντιμουλὲν εἶταν ἑτοιμοθάνατος, πολλοὶ συνάδελφοί του τρέξαν νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦν γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὴ λύπη τους καὶ τὴ συμπάθειά τους.

— Κύριοι, τοὺς εἶπε τότε κεῖνος, μὴν κάμενε ἔτσι· ἀφίνω πίσω μου τρεῖς μεγάλους γιατρούς.

Κι' ἐπειδή, ὁ καθένας ἀπ' τοὺς ἐπισκέπτας νομίζοντας πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἑαυτό του ζητοῦσε νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν αὐτῶν γιατρῶν, ὁ σοφὸς Ντιμουλὲν ἀπήντησε:

— Τὸ νερό, τὴν ἄσκηση τοῦ σώματος καὶ τὴν δίαιτα!

***

Μιὰ παιδικὴ ἀπορία

Ὁ περίφημος ἱστορικὸς καὶ πολιτικὸς Γκιζώ, συνήθιζε νὰ διασκεδάζῃ διηγούμενος διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα στὰ ἐγγονάκια του. Μιὰ μέρα εἶχε πάρει ὡς θέμα τὴν ἱστορία τῆς Ἀγγλίας καὶ διηγεῖτο τὸ περίεργο ἐκεῖνο γεγονὸς ἀπ' τὴν βιογραφία τοῦ Ἐρρίκου Α' ποὺ σὰν ἔχασε τὸ γυιό του δὲ γέλασε πιὰ καμιὰ φορὰ στὴ ζωή του, ὡς τὸ θάνατό του.

Ἕνας ἀπ' τοὺς μικροὺς ποὺ ἄκουγαν μὲ προσοχή, φάνηκε νὰ δυσπιστῇ στὰ λόγια τοῦ παπποῦ του. Κι' ὅταν τὸν ρώτησεν αὐτὸς ποιὸς εἶταν ὁ λόγος τῆς δυσπιστιας του, ἀπήντησε μ' ἀφέλεια:

— Καλά, καὶ τί ἔκανε ὅταν τὸν γαργαλοῦσαν;

***

Ἡ θεραπεία τῆς ἀρθρίτιδος

Ἕνας ἄγγλος ἱερεὺς ἔπασχε κάποτε ἀπὸ ἐλαφρὰν ἀρθρίτιδα.

— Τί πρέπει νὰ κάνω; ρώτησε τὸν γιατρό του.

— Νὰ πίνῃς κάθε μέρα ἀπὸ ἕνα ποτῆρι *ποντς* μὲ *ροῦμι*.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται!

— Γιατί;

— Κατεδίκασα ὅλα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ μιλῶντας στὴν ἐκκλησία, πρὸς τοὺς πιστούς. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει αὐτό. Τί θὰ πῇ ἡ ὑπηρέτριά μου ὅταν τῆς παραγγείλω νὰ κάνῃ πούντς;

— Ζήτησέ της λίγο ζεστὸ νερὸ καὶ κάνε τὸ μόνος σου.

— Δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε;

— Πές της πῶς τὸ θέλεις γιὰ ξούρισμα.

Περνοῦν μερικὲς μέρες. Ὁ γιατρὸς ἔτυχε νὰ περνάῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἱερέως καὶ θεώρησε καθῆκον του νὰ ρωτήσῃ νέα γιὰ τὴν ὑγεία του. Βλέπει ὅμως τὴν ὑπηρέτρια νἄνε χλωμή, μελαγχολική, καταβεβλημένη.

— Τί κάνει ὁ ἀφέντης σου; τὴν ρωτᾶ ἀνήστχα.

— Δὲν εἶνε καλά, γιατρέ μου.

— Πῶς; Τί ἔχει;

— Τὸ μυαλο του φαίνεται εἶνε πειραγμένο.

— Τὸ μυαλό του; Πῶς;

— Πέντε φορὲς τὴν ἡμέρα... ξουρίζεται!...

***

Ἱεροκῆρυξ..

Κάποιος ἱεροκῆρυξ κηρύττων τὸ εὐαγγέλιο τῆς Σαμαρίτιδος τέλειωνε τὴν διδαχή του μὲ τὰ ἀκόλουθα λόγια:

— Μὴν ἐκπλήττεσθε, ἀδελφοί μου, ποὺ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο εἶνε τόσο ἐκτεταμένο. Νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας πὼς... γυνὴ ὁμιλεῖ!...

***

Ἡ διαθήκη τοῦ Καραϊσκάκη

Ἀπὸ τὴν περίφημη διαθήκη τοῦ Καραϊσκάκη δημοσιεύουμε τὸ κάτωθι χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα:

«Σαραντατέσσαρες χιλιάδες γρόσια θὰ βρεθοῦν στὸ κεμέρι τοῦ Μήτρου Ἀγραφιώτη. Ἀπὸ αὐτὰ αἱ τριάντα χιλιάδες νὰ δοθοῦν εἰς ταῖς τσούπαις μου· νὰ τὰς περιλέβουν οἱ δύο Μήτριδες τοῦ Σκυλοδήμου καὶ Ἀγραφιώτη. Δυο χιλιάδες νὰ πάρῃ ὁ ἕνας Μῆτρος καὶ δύο ὁ ἄλλος, ὅπου μὲ ἐδούλευαν. Χίλια νὰ πάρουν ἐκεῖνοι ὅπου θὰ μὲ θάψουν. Δύο χιλιάδες ἔχει ὁ γραμματικός, τέσσαρες χιλιάδες γρόσια νὰ δοθοῦν τῆς Μαργκὼς (Μαργκὼ ἦταν ἡ κοπέλλα ποὺ παρακολούθησε τὸν Καραϊσκάκη ντυμένη ἀντρίκια σ' ὅλες του τὶς ἐκστρατεῖες). Τὰ ἄλλα νὰ μοιρασθοῦν γιὰ τὴν ψυχή μου. Αὐτὰ ὁποῦ ἔχω εἰς τὴν σακκούλα μου νὰ τὰ λάβουν οἱ γραμματικοὶ καὶ τζαουσάδες μου.

22 Ἀπριλίου *Καραϊσκάκης*

Υ. Γ. Τὸ τουφέκι καὶ τὰ ἄτια μου νὰ δοθοῦν τῶν παιδιῶν μου. Ἐξ χιλιάδες γρόσια μοῦ θέλει ὁ Νοταρᾶς Ἰωάννης· δεκαπέντε χιλιάδες γρόσια ἔχει ὁ Μῆτρος τοῦ Σκυλοδήμου διὰ τὸν Νασονίκα καὶ λοιπούς, Δαγγῆ καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς».

Τὸ πρωτότυπον τῆς διαθήκης αὐτῆς βρίσκεται στὴ βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς. Τὸ ἐχάρισεν ὁ ἱστορικὸς Κ. Παπαρρηγόπουλος.